

TEZA:

Odmowa wszczęcia dochodzenia przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych, wbrew twierdzeniu skarżącej, nie jest przejawem procesu inkwizycyjnego ale mieści się w granicach kompetencji organu prowadzącego dochodzenie. Na tym etapie postępowania jest on bowiem władny a nawet zobowiązany, jeżeli zebrany materiał dowodowy za tym przemawia, odmówić wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

WO-54/23

POSTANOWIENIE

z dnia 29 czerwca 2023 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Tomasz Jankowski
Sędziowie: S WSD Paweł Libertowski
S WSD Dariusz Smejda /sprawozdawca/

Protokolant: Barbara Sarnowska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Magdaleny Śnieguli.

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2023 r. na posiedzeniu

odwołania K. S. z dnia 26 stycznia 2023 roku od postanowienia Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 5 grudnia 2022 roku, w sprawie sygn. akt GRD 17/2022 o odmowie wszczęcia dochodzenia, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 i art. 70³ ustawy o radcach prawnych oraz na podstawie art. 62 ust.2 i art. 68 ust. 1 i ust.2 ustawy o radcach prawnych,

postanawia:

1. utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 5 grudnia 2022 r., sygn. akt GRD

17/2022,

o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie.

2. kosztami postępowania obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2022 r. Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie z zawiadomienia skarżącej K. S. na działania radców prawnych – członków Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) oraz (...).

W odwołaniu z dnia 26 stycznia 2023 r. Skarżąca postanowieniu wydanemu przez Zastępcę GRD zarzuciła:

„1/ zaniechanie przeprowadzenia postępowania w terminie ustawowym - art.305 kpk w zw. z art. 74.1.1 ustawy o radcach prawnych, bowiem zawiadomienie z dnia 29 czerwca 2022 roku, doręczone Rzecznikowi Dyscyplinarnemu w dniu 04 lipca 2022 roku, zostało rozpatrzone dnia 20 grudnia 2022 roku (data stempla pocztowego), czyli w ciągu około 6 miesięcy w celu oczekiwania na wynik postępowania przed Sądem Rejonowym w (...) w sprawie o sygn. akt II W 1302/21, gdzie Skarżąca jest Obwinioną;

2/ zaniechanie przeprowadzenia obowiązkowego dochodzenia na podstawie art.309 kpk w zw. z art. 74.1.1. ustawy o radcach prawnych;

3/ zaniechanie odebranie wyjaśnień pisemnych od wszystkich Obwinionych a nie tylko z ograniczeniem do Dziekana OIRP rpr (...) (bezprawnie wypowiada się o pozostałych Obwinionych), Wicedziekana OIRP rpr (...) oraz członka Prezydium Rady OIRP rpr (...), z pominięciem pozostałych Obwinionych członków Rady OIRP: rpr(...), rpr (...), rpr (...), rpr (...), rpr (...), rpr (...) okoliczność ta wskazuje na sfalszowanie podjętych uchwał przez tzw. Radę OIRP w dniu 29 października 2020 roku bezprawne uchwały podjęte w składzie: rpr (...), rpr (...) (incognito), rpr (...) - bez ustawowego quorum, ponieważ Rada OIRP składa się z 13 członków;

-nr 35/XI/2020 w/s pozostawienia mojego wniosku z dnia 17 lipca 2020 roku o ponowny wpis na listę radców prawnych bez rozpoznania wskutek rzekomego nieusunięcia braków formalnych wniosku poprzez niezalączenie oświadczenia na urzędowym formularzu pomimo pisemnego oświadczenia o złożonych oświadczeniach lustracyjnych, znajdujących się w moich aktach osobowych (uzupełnionych w II instancji) oraz nie opłacenia wniosku kwotą 1.560 zł pomimo złożenia wniosku o zwolnienie z opłaty i do dnia dzisiejszego nierozpoznanego wniosek złożony w terminie, ponieważ z dniem 08 czerwca 2011 roku a nie we wrześniu 2008 utraciłam prawo wykonywania zawodu radcy prawnego, ponieważ z dniem 08 czerwca 2011 roku uprawomocniło się orzeczenie o wykreśleniu z listy radców prawnych;

-nr 36/ XI/2020 w/s złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu z art.270 § 1 kk tj. sfalszowania legitymacji rpr K. S. przez rpr K. S. (wg uzasadnienia) oraz popełnieniu wykroczenia z art. 61§1 kodeksu wykroczeń wg uzasadnienia tj. przywłaszczenia tytułu radcy prawnego przez rpr K. S. uchwały incognito, z których nie wynika że dotyczy rpr K. S., aby odmówić wpisu na listę radców prawnych OIRP;

4/ zaniechanie przesłuchania Pokrzywdzoną oraz Obwinionych art. 167 kpk, art. 168 kpk, art. 169 kpk, art. 170 kpk w zw. z art. 74.1 . l ustawy o radcach prawnych;

5/ zaniechanie dopuszczenia zawnioskowanych dowodów - art. 167 kpk, art. 168 kpk, art. 169 kpk, art.170 kpk w zw. z art. 74.1.1. ustawy o radcach prawnych ;

6/ zaniechanie uwzględnienia prawomocnego postanowienia Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słupsku z dnia 26 kwietnia 2021 roku sygn. akt PR 3Ds.1643.2020 /20 w/s umorzenia dochodzenia w/s rpr K. S. z art.270 § 1 kk - naruszenie -art. 167 kpk. 168 kpk, 169 kpk, art. 170 kpk w zw. z art. 74.1.1 ustawy o radcach prawnych tj. na podstawie:

-zaniechania oceny sfalszowanej uchwały incognito nr 36/ XI/2020 Rady OIRP z dnia 29 października 2020 roku (bez mojego imienia i nazwiska) w/s złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu z art.270 § 1 kk tj. sfalszowania legitymacji rpr K. S. przez rpr K. S. (wg uzasadnienia);

-zawiadomienia Rady OIRP reprezentowanej przez rpr M. F. z dnia 25 listopada 2020 roku o podejrzeniu popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu z art.270 § 1 kk tj. sfalszowania legitymacji rpr K. S. przez rpr K. S. (wg uzasadnienia);

-falszywe zeznania rpr M. F. w dniu 19 stycznia 2021 roku w KMP w (...);

-falszywe zeznania rpr M. F. w dniu 06 października 2022 roku przed Sądem Rejonowym w (...) sygn. akt II W 1302/21- o czym Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego rpr W. G. wiadomo z urzędu;

7/ zaniechanie oceny sfalszowanej uchwały incognito nr 36/ XI/2020 Rady OIRP z dnia 29 października 2020 roku (bez mojego imienia i nazwiska) w/s złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia wykroczenia z art.61 kw, tj. rzekomego przywłaszczenia tytułu radcy prawnego uzyskanego w wyniku zdanego egzaminu radcowskiego w dniu 17 października 1991 roku przez rpr K. S.;

-zawiadomienie Rady OIRP reprezentowanej przez rpr (...) z dnia 25 listopada 2020 roku o podejrzeniu popełnieniu wykroczenia z art.61 n (wg uzasadnienia) przez rpr K. S.;

-falszywe zeznania rpr (...) w dniu 19 stycznia 2021 roku w KMP w (...);

-falszywe zeznania (...) w dniu 06 października 2022 roku przed Sądem Rejonowym w (...) sygn. akt II W 1302/21;

8/ zaniechanie dopuszczenia dowodów z pkt. II, pkt. III, pkt. IV zawiadomienia art. 167 kpk, art.169 kpk, art. 170 kpk w zw. z art. 74.1.1. ustawy o radcach prawnych - wnioski nie zostały oddalone;

9/ zaniechanie wyjaśnienia, że orzeczenia OIRP i KIRP po rozpoznaniu wniosku z dnia 17 lipca 2020 roku są przedmiotem postępowań przed sądami administracyjnymi -wbrew stanowisku rpr (...);

10/ zaniechanie wyjaśnienia na podstawie art. 115 § 13 kk w zw. z art. 12 ust.1 ustawy o radcach prawnych, że Obwinieni są funkcjonariuszami publicznymi.

11/ zaniechanie wyjaśnienia, że Obwinieni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej na podstawie art. 64 ustawy o radcach prawnych w związku z odpowiednimi przepisami Zasad Kodeksu Etyki Radcy Prawnego: art. 1, art.2, art.3, art.4ust.1, art.6ust.lust.2, art.7, art. 19, art.23, art.30, art.45ust. I ust.2,art.46,art.48ust. I ,art.49ust. I ust.2,art.50ust. I a;

12/ zaniechanie wyjaśnienia, że wg art. 13. 1 ustawy o radcach prawnych „Radca prawny nie jest związany poleceniem co do treści opinii prawnej. Oraz wg art. 40 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, Samorząd jest niezależny w wykonywaniu swych zadań i podlega tylko przepisom prawa.

13/ zaniechania działania zgodnego z art. 61.1.1. ustawy o radcach prawnych”;

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów Skarżąca wniosła o:

„1/ zajęcie pisemnego stanowiska przez Rzecznika Dyscyplinarnego rpr G. D. w/s bezprawnego postępowania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego rpr W.G.;

2/ wyłączenie Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego rpr W.G. od udziału w postępowaniu na podstawie art.41 kpk w zw. z art. 74.1.1. ustawy o radcach prawnych, ponieważ pozostaje w układzie przestępczym z art.258 § 1 kk, a nadto wyjaśnienie jakie relacje wiążą Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego rpr W. G. z Przewodniczącym Wyższego Sądu Dyscyplinarnego rpr K. G.;

3/ zobowiązanie Obwinionych do udzielenia pisemnej odpowiedzi na odwołanie;

4/obowiązkowe przesłuchanie na rozprawie przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Pokrzywdzoną oraz Obwinionych od ad. 1 do ad .9 pod rygorem ujemnych skutków prawnych;

5/ doręczenie pisemnych wyjaśnień :rpr (...), rpr (...), rpr (...)”;

W ocenie Skarżącej, postępowanie przed Zastępcą Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego KIRP w Warszawie nie wyjaśniło wszystkich aspektów sprawy. Skarżąca nie zgodziła się z odmową wszczęcia dochodzenia w oparciu o dyspozycję art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości z powodu rażącego naruszenia prawa i skierowanie sprawy do merytorycznego rozpoznania -

przeprowadzenia obligatoryjnego dochodzenia na podstawie art. 309 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych - przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, z wyłączeniem ZGRD - r.pr. W. G.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zanim jednak Wyższy Sąd Dyscyplinarny przedstawi motywy jakimi kierował się uznając odwołanie Skarżącej za niezasadne, pragnie wskazać z jakich powodów jest właściwy

do rozpoznania sprawy wywołanej tym odwołaniem, a to z uwagi na treść art. 35 § 1 k.p.k. stosowanego odpowiednio na mocy art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, zgodnie z którym sąd bada z urzędu swą właściwość, a w razie stwierdzenia swej niewłaściwości przekazuje sprawę właściwemu sądowi lub innemu organowi. Sprawę w I instancji rozpoznawał – po wyznaczeniu na mocy zarządzenia Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 31 sierpnia 2022 r. (sygn. akt GRD 17/2022) – Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego KIRP r.pr. W. G. z OIRP (art. 67¹ ust. 1, ustawy o radcach prawnych). Wskutek wniesionego przez Skarżącą odwołania na wydane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia, jako rozstrzygnięcie kończące postępowanie w sprawie, Główny Rzecznik Dyscyplinarny KIRP w Warszawie przekazał je według właściwości do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego powołując się na przepis art. 62 ust. 2 ustawy o radcach prawnych (Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozpatruje, jako sąd pierwszej instancji, sprawy dyscyplinarne członków Krajowej Rady Radców Prawnych i rad okręgowych izb radców prawnych. Odwołania od orzeczeń wydanych w tym trybie rozpatruje ten sam sąd w innym, pięcioosobowym składzie). Z uwagi na fakt, iż obwinieni w chwili wyrokowania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny pozostają członkami Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych uznać należy, iż właściwy do rozpoznania niniejszej sprawy pozostaje Wyższy Sąd Dyscyplinarny na zasadzie treści art. 62 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o radcach prawnych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przyjmując ustalenia poczynione w niniejszej sprawie przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie - stanowiące podstawę wydania zaskarżonego postanowienia, wskazane i opisane w jego uzasadnieniu - w zakresie stanu faktycznego sprawy, uznaje je za pełne, uzasadnione

i jako takie przyjmuje je za własne. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, skarżone postanowienie jest prawidłowe i zasadne, a stanowisko skarżącej należy uznać jedynie za polemikę z takim rozstrzygnięciem. Nie zawiera bowiem ono żadnych nowych twierdzeń i dowodów na niezasadność wydania tego postanowienia, nie potwierdza też dotyczących go zarzutów merytorycznych i formalno-prawnych.

Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego albo ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa. Regulacja § 1 pkt 2 zawiera negatywną przesłankę procesową, odwołującą się do okoliczności, z których wynika, że "czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego" albo "ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa". Pierwszy z terminów odnosi się do sytuacji, gdy czyn wprawdzie zaistniał, ale brak jest w nim znamion pozwalających na stwierdzenie, że mamy do czynienia z czynem zabronionym. Będzie to zachodzić w sytuacji, gdy konkretny czyn nie przejawia się atakiem na dobro prawne i naruszeniem reguł postępowania z tym dobrem. W takiej sytuacji czyn jest pozbawiony w ogóle cechy społecznej szkodliwości. Trafnie więc przyjął SN w wyroku z 1 grudnia 2000 r. (IV KKN 509/98, OSNKW 2001, Nr 5–6, poz. 45), że "nie ponosi odpowiedzialności karnej za dokonanie przestępstwa skutkowego osoba, której zachowanie nie stwarzało albo w sposób znaczący nie zwiększało niebezpieczeństwa dla dobra chronionego prawem". Zatem jeżeli okaże się, że dany czyn w ogóle nie naraża dobra prawno-karnie chronionego, to wówczas należy uznać, że nie zawiera on znamion czynu zabronionego i należy podjąć decyzję o odmowie wszczęcia postępowania karnego. Brak pewności w tej kwestii oznacza konieczność podjęcia czynności przez organy ścigania zmierzających do ustalenia, czy czyn zabroniony zaistniał, czy też nie (por. W. Daszkiewicz, *Przestępność*, s. 954–968; A. Czapigo, *Umorzenie*, s. 49).

Natomiast sformułowanie "ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa" obejmuje wyłączenie przestępności czynu z powodu tzw. kontratypów (np. obrona konieczna – art. 25 § 1 KK, stan wyższej konieczności – art. 26 § 1 KK, dozwolone ryzyko

– art. 27 § 1 KK, czy ostateczna potrzeba – art. 319 § 1 KK), czyli okoliczności uchylających bezprawność, jak również okoliczności wyłączających winę, np. stan wyższej konieczności (art. 26 § 2 KK), błąd co do okoliczności wyłączających znamię czynu zabronionego (art. 28 § 1 KK), błąd co do kontratypu lub okoliczności wyłączającej winę (art. 29 KK), błąd co do bezprawności (art. 30 KK), działanie na rozkaz (art. 318 KK) oraz niepoczytalność (art. 31 § 1 KK). Zaznaczenia wymaga fakt, że zgodnie z regulacją § 3 komentowanego artykułu niemożność przypisania winy sprawcy czynu nie wyłącza postępowania dotyczącego zastosowania środków zabezpieczających (zob. uwagi do art. 324). Pomijając powyższe, KK stwierdza, że sprawca nie popełnia przestępstwa również w następujących sytuacjach: Niepopełnienie czynu albo brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia to stan braku tzw. faktycznej podstawy postępowania dyscyplinarnego.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, szeroko i w pełni zebrany oraz prawidłowo rozważony materiał dowodowy, nie pozwala przyjąć, aby radcowie prawni - członkowie Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych – w osobach (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) oraz (...), popełnili jakikolwiek delikt dyscyplinarny. Wbrew twierdzeniom Skarżącej, odmowa wszczęcia dochodzenia przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego KIRP w Warszawie w oparciu o wskazany przepis nie jest przejawem procesu inkwizycyjnego, a mieści się w granicach kompetencji organu prowadzącego dochodzenie. Na tym etapie postępowania jest on bowiem władny, a nawet zobowiązany - jeżeli zebrany materiał dowodowy za tym przemawia – odmówić wszczęcia postępowania w sprawie w oparciu właśnie o tę podstawę. Tym bardziej, w ocenie WSD, zarzut braku przeprowadzenia obligatoryjnego dochodzenia przez Zastępcę GRD jest niezasadny, bowiem Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego w toku czynności sprawdzających zgromadził i przeanalizował obszerny materiał dowodowy.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela także stanowisko Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, że uchwała Rady OIRP nr 36/XI/2020 była przedmiotem postępowania przed Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych. Organ ten uchwałą z dnia 19 listopada 2021 r. nr 332/XI/2021 odmówił wszczęcia postępowania administracyjnego w przedmiocie stwierdzenia nieważności uchwały OIRP z dnia 29 października 2020 r. nr 36/XI/2020, a nadto uchwałą z dnia 9 marca 2022 r. nr 476/XI/2021 (k. 93-94) po rozpatrzeniu zażalenia Pani K. S. z dnia 30 grudnia 2021 r.,

utrzymał w mocy zaskarżoną uchwałę Prezydium KRRP z dnia 19 listopada 2021 r. nr 332/2021. Nie można tym samym przyjąć, że członkowie Rady OIRP wskazani w zawiadomieniu Skarżącej, w związku z podjęciem uchwał nr 35/XI/2020 i nr 36/XI/2020 popełnili czyny sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu, które stanowiłyby podlegające ściganiu przewinienia dyscyplinarne.

Ponadto WSD podnosi, iż ponowny wniosek Skarżącej o wpis na listę radców prawnych z dnia 31 maja 2021 r. skutkował:

- 1) uchwałą nr 202/XI/2021 Rady OIRP z dnia 29 grudnia 2021 roku w sprawie odmowy ponownego wpisu Pani K. S. na listę radców prawnych,
- 2) uchwałą nr 475/XI/2022 Prezydium Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 9 marca 2022 r. utrzymującą w mocy uchwałę Rady OIRP z dnia 29 grudnia 2021 r. nr 202/XI/2021 oraz
- 3) decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 lipca 2022 r., nr DZP-III.6110.182.2022, utrzymującą w mocy uchwałę nr 475/XI/2022 Prezydium KIRP i uchwałę nr 202/XI/2021 Rady OIRP.

Co jednoznacznie potwierdza prawidłowość rozstrzygnięć podejmowanych wobec Skarżącej przez obwinionych radców prawnych będących członkami Rady OIRP zarówno w aspekcie kontroli kompetencyjnej jak i merytorycznej.

Odnosząc się do umieszczonego w odwołaniu Pani K. S. zarzutu dopuszczenia się przez Zastępcę GRD W. G. przekroczenia terminu czynności sprawdzających wskazanego w art. 307 § 1 k.p.k. (błędnie powołanego w odwołaniu jako art. 305 k.p.k.) należy wskazać, że jest on oczywiście bezzasadny w świetle wielości czynności przeprowadzonych przez Zastępcę GRD w celu wyjaśnienia podstawowych okoliczności zdarzenia. Istotne jest również to, iż termin 30 dni, objęty dyspozycją wskazanego wyżej przepisu, ma charakter instrukcyjny.

Ponadto w zakresie zarzutów podnoszonych wobec obwinionych radców prawnych - członków OIRP - co do deliktu dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 231 § 1 i 2 k.k., art. 233 1 k.k., art. 234 k.k., art. 235 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. należy

zauważyć,

że kwestionowane przez Skarżącą działania tychże radców prawnych nie są czynnościami zawodowymi, o których mowa w art. 6 Kodeksu Etyki Radców Prawnych. Zastępca GRD prawidłowo wskazał, iż czynności zawodowe zostały zdefiniowane w art. 6 ustawy o radcach prawnych „i zgodnie z tym przepisem czynności zawodowe, najogólniej rzecz biorąc, to świadczenie pomocy prawnej” i w związku z tym radcom prawnym – członkom OIRP także z tego powodu nie można zarzucić, że podejmując uchwały nr 35/XI/2020 i nr 36/XI/2020, popełnili przewinienia dyscyplinarne z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 KERP.

Podobnie ma się sprawa z pozostałymi zarzutami Skarżącej – przeprowadzenia postępowania dowodowego przez Zastępcę GRD w sposób nierzetelny, wybiórczy, czy wręcz bezprawny. W szczególności twierdzenia odwołania podnoszące kwestie istnienia jakiegoś „układu przestępczego” oraz żądanie Skarżącej wyjaśnienia jakie relacje wiążą Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. W. G. z Przewodniczącym WSD r.pr. K. G. i wiązanie z tym skutku w postaci odmowy wszczęcia dochodzenia w przedmiotowej sprawie są kuriozalne i pozbawione jakichkolwiek podstaw. Sugestie Skarżącej co do braku rzetelności Zastępcy GRD, jakiegoś układu, czy wypaczonej solidarności zawodowej członków samorządu radcowskiego, bez wskazania dowodów na poparcie takich twierdzeń uznać należy za wysoce niestosowne.

Opisane przez Skarżącą w zawiadomieniu działania wskazanych radców prawnych nie mogą skutecznie prowadzić do uruchomienia mechanizmu postawienia zarzutów popełnienia deliktu dyscyplinarnego, bowiem ta sfera nie wpisuje się w katalog podstaw dyscyplinarnych, określonych w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

W tym miejscu godzi się wskazać, że delikt dyscyplinarny radca prawny może popełnić tylko poprzez naruszenie prawa, zasad etyki lub godności zawodu bądź naruszenie swoich obowiązków zawodowych. Ewidentnie żadna z tych podstaw nie miała tu miejsca. W niniejszej sprawie zostały, w zakresie kierunków prowadzonego postępowania, przeprowadzone prawidłowe czynności, do których wykonania Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego jest zobowiązany przepisami art. 4 i art. 7 k.p.k. stosowanymi w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, jak i przepisami wynikającymi z uchwały Nr 98/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 września 2015 r. w sprawie działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego,

rzeczników dyscyplinarnych, a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych. Zgodnie z § 14 tej uchwały, w dochodzeniu dyscyplinarnym, w celu ustalenia czy zostało popełnione przewinienie dyscyplinarne - Rzecznik zobowiązany jest

do wszechstronnego zbadania okoliczności wskazanych w zawiadomieniu, zaś w oparciu o treść § 15 ust. 3 Rzecznik może dokonać czynności sprawdzających i w zależności od ich wyniku wydaje postanowienie o wszczęciu dochodzenia lub o odmowie wszczęcia dochodzenia. Zaskarżone postanowienie zapadło z zachowaniem wyżej wskazanych przepisów. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego odmowa wszczęcia postępowania dyscyplinarnego w tej sprawie była zasadna. W tych warunkach Wyższy Sąd Dyscyplinarny postanowił o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia wydanego przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego.

W związku z powyższym Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w Warszawie orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych orzekł zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 zdanie 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.